

бѣхъ сънувалъ; Министръ никой пжтъ и не желая да ставамъ; за което съмъ говорилъ на всички и се считамъ за този постъ положително за нехждърень; заплата приемамъ, безъ малко, министерска. Най послѣ, вѣрвайте, Г-да, че азъ ви говоря съ устата на *правителството*. Азъ лично съмъ познатъ съ членовѣтъ на днѣшния кабинетъ и тѣ всички сж дошли въ отчаяние по случай на критическитѣ минути, които прѣкарва България, която трѣбва да се спаси. Днѣшния Воененъ министръ ми е другаръ отъ дѣтство и азъ ви говоря че той самъ би тръгналъ по частитѣ за да имъ изложи работитѣ, но влѣзте въ неговото положение. Той е министръ; най послѣ неговото ходение по този въпросъ изъ частитѣ би веднага се распрѣснало и расчуло и кой знае може би ще има лоши послѣдствия (кървопролитие, неудача на дѣлото и т. н.) Който, Г-да продължава да се двоуми, нека кажи, моля го да заяви или излѣзе на прѣдъ.“ Никой не заяви нищо и съвѣкунно отъ всички бѣше рѣшено да тръгне полка за въ София въ 6 часа вечерята — на 8 Августъ. Слѣдъ това, азъ си отидохъ обратно заедно съ Кап. Златарски, който ме остави въ лагеритѣ, а самъ замина въ града. Кап. Димитриевъ остана въ Струм. полкъ и щѣше да дойде заедно съ него. Като дойдохъ въ бараката си, азъ заварихъ вжтрѣ Кап. Бендерева, комуто съобщихъ, че Струмския полкъ иде. Заедно съ него съставихме плана за извършване на дѣлото. Една дружина отъ Струм. полкъ щѣше да иде право въ Двореца да го заобиколи, като покани Дворцовия караулъ да си сложи оржжието; непосредствено за тѣзи дружина щѣше да вѣрви военното училище. При тѣзи колона за старши щѣхъ да бѣдъ азъ. Другитѣ двѣ дружини щѣха подъ командата на Майора Стоянова да идатъ въ лагера на I полкъ и да дигнатъ тамъ дружината отъ I полкъ (двѣтѣ дружини копае-